

18 Cele 70 de săptămâni-an la Daniel

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte
asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte.”

Daniel 9.24

18.1 Fundalul și explicarea celor 70 de săptămâni-an

24 Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru a înceta fărădelegea și pentru a pune capăt păcatelor și pentru a ispăși nelegiuirea și pentru a aduce dreptatea eternă și pentru a pecetlui viziunea și profeția și pentru a unge pe Sfântul Sfinților. 25 Ia aminte deci și înțelege: de la ieșirea cuvântului pentru așezarea din nou și pentru reconstruirea Ierusalimului până la Unsul, Conducătorul, sunt șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; strada și șanțul vor fi construite din nou, chiar în timpuri de strâmtorare. 26 Și, după cele șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimicit și nu va avea nimic; și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș și sfârșitul ei va fi cu un potop; și până la sfârșit va fi război: pustiirile hotărâte. 27 Și el va întări un legământ cu cei mulți, o săptămână; și la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare; și pe aripa protectoare a urâciunilor va veni un pustiitor, până când nimicirea și ce este hotărât se vor vărsa asupra celei pustiite. (Daniel 9.24-27)

În capitolul acesta vrem să ne ocupăm cu întrebarea, cum trebuie să înțelegem cele 70 de săptămână-an din Daniel 9.24-27 și unde putem găsi acolo locul pentru epoca specială a Bisericii (Adunării).

În § 6.5 am văzut că Biserica (Adunarea) este o intercalare în căile lui Dumnezeu cu națiunile. Așa cum „timpurile națiunilor” au fost deja „intercalate” în istoria lui Dumnezeu cu Israel din cauza lipsei de credincioșie a poporului Israel, tot așa prin respingerea lui Mesia a fost intercalat în „timpurile națiunilor” timpul Bisericii (Adunării) sau timpul de har (Vezi Fig. 3 de la § 6.4).

Cele 70 de săptămâni din Daniel 9.24-27 sunt așa-numitele „săptămâni-an”, o săptămână-an fiind constituită din 7 ani. Drept urmare este vorba de 490 de ani (de 70 de ori 7 ani). Aceste 70 de săptămâni sunt împărțite în 7 săptămâni, 62 de săptămâni și 1 săptămână (vezi versetele 25,27). După 7 și 62 de săptămâni, deci după în total 69 de săptămâni (= 483 ani), Mesia „va fi nimicit” și „nu va avea nimic” (versetul 26). Aceasta a avut loc la răstignire, exact la „69 de săptămâni” după ce s-a început iarăși construirea cetății (ca. 445 înainte de Hristos). Deci momentul răstignirii ne oferă dovada că aici nu avem a face cu săptămânile obișnuite de 7 zile, ci cu așa-numitele săptămână-an. Gândul acesta este confirmat de două locuri din Scriptură: în Levitic 25.8 se vorbește despre 7 sabate de ani, aceasta înseamnă 49 de ani, și în cartea Daniel a doua jumătate a ultimei săptămână-an este denumită „timp și timpuri și o jumătate de timp” (Daniel 7.25; 12.7). Această perioadă de timp este prevăzută în Apocalipsa 11.1-3; 12.6,14; 13.5 cu dată exactă: 42 de luni sau 1260 de zile, deci exact 3,5 ani.

18.2 Începutul celor 70 de săptămâni-an

Începutul celor 70 de săptămâni-an îl găsim în Neemia 2.5 și versetele următoare (aproximativ 445 înainte de Hristos): nu exact la 100 de ani după ce a ieșit porunca de la împăratul Cyrus să se construiască casa lui Dumnezeu în Ierusalim (Ezra 1.2,3). Unii

consideră că Ezra 1.2,3 ar fi deja începutul celor 70 de săptămâni-an. Însă faptul că Dumnezeu acolo a poruncit numai construirea *Casei lui Dumnezeu* și nu ca în Neemia 2.5 și versetele următoare construirea *cetății* (vezi Daniel 9.25), vorbește împotriva acestei interpretări.

Potrivit cu Daniel 9.25 *primele 7 săptămâni-an* (49 de ani) au a face cu construirea cetății („strada și șanțul vor fi construite din nou, chiar în timpuri de strâmtorare”). După aceea vor trece *alte 62 de săptămâni-an* (434 ani) până va veni Mesia, Prințul (împreună cu primele 7 săptămâni-an deci în total 483 ani). Acest moment trebuie să-l datăm cu intrarea lui Mesia în Ierusalim, când s-a împlinit profeția din Zaharia 9.9 „Iată, Împăratul tău vine la tine” (vezi Matei 21.5). Unii au calculat această zi chiar exact.¹ Dacă acest calcul este exact, lăsăm deschis, însă el arată că profeția s-a împlinit uimitor de exact.

18.3 Ce se petrece între săptămâna-an 69 și 70?

Când a început ultima săptămână a celei de-a 70-a săptămână-an și când se va termina ea? S-au această săptămână a trecut chiar? S-a împlinit ea odată cu răstignirea sau cu distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos? Sau această săptămână-an urmează să vină și astfel este de viitor? Este deci un interval de durată necunoscută între săptămâna-an 69 și 70?

Fapt este în orice caz, că o serie de evenimente sunt numite, care au loc *după* săptămâna-an 69, dar totodată înainte de a 70-a săptămână-an, despre care se vorbește abia în versetul 27. Este foarte important să se țină seama de aceasta. Cine a înțeles gândul principal al cărții noastre – timpul Bisericii pe pământ este o intercalare cerească -, nu va avea nici o greutate să înțeleagă, că a 70-a săptămână-an nu urmează imediat după celelalte 69 săptămâni-an, care s-au încheiat cu moartea lui Isus. Ea este mai degrabă amânată o perioadă – noi credem un timp foarte lung: până scurt înainte de revenirea lui Hristos în putere și glorie. În acest timp intermediar cade intercalarea cerească a Bisericii (Adunării). Acest fapt este introdus deja în versetul 26 cu cuvintele, *după* săptămâna-an 69 Mesia va fi „nimicit” – nu *în timpul* și nu *la sfârșitul* ei! Aceasta este foarte ciudat. În sfârșit mult așteptatul Mesia a venit, însă noi nu citim nimic despre domnia Lui, ci că El va fi „nimicit”, și în loc de o Împărăție, așa cum se spune, El „nu va avea nimic”. Hristos a venit, ca să întemeieze Împărăția pentru Israel, însă în loc de aceasta El este dus la cruce de propriul Lui popor, și Împărăția nu poate fi instaurată. Acum însă „prin căderea lor a venit mântuire pentru națiuni” (Romani 11.11). Dumnezeu folosește această faptă a poporului, ca printr-o intercalare temporală să Se îndrepte în har spre națiuni. Aceasta este o taină, care nu era revelată în Vechiul Testament. Prin aceasta Împărăția a fost amânată pentru un timp lung și prin aceasta și săptămâna a 70-a, care premerge nemijlocit Împărăția de o mie de ani (compară cu versetul 24).

Este remarcabil cât de exact acest gol este prevestit deja aici la Daniel: în versetul 25 este vestit Mesia în cadrul celei de-a 69 săptămână-an. Versetul 26 profetește că Mesia *după* 7 plus 62 săptămâni-an „va fi nimicit” și descrie evenimente care vor avea loc *după* aceste în total 69 de săptămâni-an. Abia versetul 27 descrie ultima săptămână-an (vezi Fig. 16 la sfârșitul § 18.7).

În versetul 26 citim ce se petrece cu Israel *între săptămâna 69 și săptămâna 70*:

- Mesia „va fi nimicit și nu va avea nimic”.

¹ Ca bază de calcul s-a considerat că anul are 360 de zile, deoarece Scriptura și în cazul celor 1260 de zile vorbește de 3,5 ani. Vezi R. Liebi, *Der Erlöser*, Zürich (Beröa-Verlag) 1994, pag. 22-23.

- „Poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș” – acesta este poporul roman cu conducătorul lui Titus, care în anul 70 după Hristos a pustiit cetatea și Templul.
- „Până la sfârșit” va fi război.

18.4 Ce se petrece în ultima săptămână-an?

Abia în „timpul sfârșitului”² începe cea de-a 70-a săptămână-an. Prin ce se poate recunoaște că începe a 70-a săptămână-an și prin aceasta sfârșitul? Ea începe cu confirmarea³ unui legământ între acel „el” din versetul 27 – acesta este conducătorul împărăției romane restaurate din viitor – și „cei mulți”. Acești „cei mulți” reprezintă în cartea Daniel totdeauna mulțimea necredincioasă a poporului Israel și nu rămășița credincioasă (Daniel 11.33,39; 12.3). În cadrul acestui legământ nu este vorba de noul legământ, pe care Domnul Isus îl va încheia cu poporul Israel (Ieremia 31.31; Evrei 8.8). Căci noul legământ va fi încheiat la începutul Împărăției păcii și nu 7 ani înainte – este de neimaginat, că noul legământ anunțat să fie valabil numai 7 ani, deoarece el constituie baza pentru binecuvântarea poporului în Împărăția de o mie de ani. În afară de aceasta noul legământ va aduce cu sine o mare binecuvântare și nu, ca legământul din Daniel 9, judecată și necaz mare (vezi răspunsul detaliat la întrebări în § 18.7).

Judecata acestui legământ se potrivește dimpotrivă cu „legământul cu moartea” din Isaia 28.15, care este însoțit de judecată („când va trece urgia care copleșește”). Abia după ce legământul va fi confirmat pentru 1 săptămână, aceasta înseamnă 7 ani (Daniel 9.27a), după 3,5 ani, „la jumătatea săptămânii”, „el” va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și va așeza „urâciunea pustiirii ... în locul sfânt” (Matei 24.15).⁴ Deoarece acest legământ nu este noul legământ, căpetenia desigur nu poate fi Hristos, așa cum gândesc unii. Și poporul lui nu poate fi Israel, căci de ce poporul Israel ar trebui să distrugă propriul său Loc Sfânt?⁵ Abia după încheierea acestei ultime săptămâni găsim introducerea „dreptății eterne” (versetul 24) prin revenirea lui Mesia cel „stârpit”⁶ (dar înviat).

Să ne întrebăm, care din aceste profeții s-au împlinit deja și să privim înapoi în istorie. Cetatea a fost construită (vezi Neemia), Mesia a apărut public în săptămâna-an a 69-a și după a 69-a săptămână-an a fost răstignit, aceasta înseamnă „nimicit”. De asemenea „poporul [romanii] unui conducător care va veni” a venit și în anul 70 după Hristos a distrus cetatea sfântă Ierusalim și Templul („Și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș”). Să observăm bine, că în versetul 26 se vorbește numai de „poporul conducătorului care va veni” și abia în versetul 27 se vorbește despre conducătorul însuși, care „va întări un legământ cu cei mulți”. A venit deja acest conducător? În orice caz până acum nu s-a încheiat nici un legământ „cu cei mulți” și nici măcar confirmat. Și nici anunțata „urâciune a pustiirii ... stând în locul sfânt” (Matei 24.15), care ar trebui să fie instalată o jumătate de săptămână-an, deci 3,5 ani, mai târziu, nu a fost încă așezată, și drept urmare după aceea nu putea fi desființată jertfa și darul de mâncare. Desigur Templul a fost distrus și aducerea de jertfe în Templu a încetat, dar aceasta a avut loc în același timp, și jertfele nu au fost anulate, ci pur și

² O noțiune frecvent folosită la Daniel, vezi de exemplu Daniel 8.17,19; 12.4.

³ Textual se spune aici „va întări” sau „confirma” și nu „încheia”.

⁴ Aceasta ne amintește de Apocalipsa 13.15, unde se aduce închinare fiarei.

⁵ „Și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș” (Daniel 9.26).

⁶ „Nimicit” în versetul 26 înseamnă de fapt „stârpit”.

simplu nu mai erau posibile, deoarece nu mai era Templul. De aceea trebuie să pornim de la faptul că în viitor va fi iarăși un Templu – în orice caz iudeii vor întreprinde iarăși acte de jertfă.⁷

Deci dacă „conducătorul care va veni” nu a venit încă, dacă legământul de 7 ani nu a fost încă confirmat, dacă jertfa și darul de mâncare nu a fost încă interzis de un conducător, atunci prin aceasta este clar că numai din aceste motive „fărădelegea nu a încetat încă”, „dreptatea eternă”, despre care au vorbit profeții Vechiului Testament (Psalm 119.142; Daniel 9.24), nu a fost încă introdusă și nelegiuirea lui Israel nu poate fi încă ispășită (iertată). Ei încă nu au recunoscut greșeala lor, și încă „vălul stă pe inima lor” (2 Corinteni 3.15,16). Însă nenumărate profeții arată că Israel va primi în viitor pe Mesia al lui și va avea parte de iertare deplină (vezi de exemplu noul legământ în Ieremia 31.31 și versetele următoare). În afară de aceasta Locul Preasfânt nu a fost încă uns, despre care vorbește Daniel 9.24b. Toate aceste lucruri au fost vestite pentru timpul de *după* a 70-a săptămână-an.

Să privim mai detaliat fiecare punct, care este legat cu împlinirea celei de-a 70-a săptămână-an.

18.5 Ce are loc după cele 70 de săptămâni? (Daniel 9.24)

18.5.1 „... va înceta fărădelegea”

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru a înceta fărădelegea (Daniel 9.24a).

Fărădelegea nu a încetat până acum în Israel, căci poporul încă mai stăruie în necredință, ceea ce rezultă și din 1 Tesaloniceni 2.16: „... ne opresc să vorbim națiunilor, ca să fie mântuite, pentru ca să umple întotdeauna măsura păcatelor lor.” Dacă cele 70 de săptămâni-an ar fi legate continuu între ele, atunci această profeție nu s-ar fi împlinit. Căci fărădelegea continua să existe în timpul când Pavel scria epistola 1 către Tesaloniceni, și ea nu a încetat după moartea Domnului, ci continuă să existe și astăzi. Însă potrivit cu Romani 11.26 Domnul Isus va veni odată și „va îndepărta nelegiuirile de la Iacov”. Atunci nu va fi nici un loc pentru rebeli – „cei răzvrățiți și cei ce care nu-Mi sunt credincioși” (Ezechiel 20.33-38; vezi și răspunsul la întrebări în § 22.13).

18.5.2 „... pune capăt păcatului”

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru ... a pune capăt păcatului (Daniel 9.24b).

Desigur Domnul Isus în cele trei ore de întuneric, în care a fost părăsit de Dumnezeu, a purtat păcatele noastre pe lemn. Expresia „a pune capăt păcatului” nu se referă la Golgota, ci această făgăduință se va împlini pentru Israel abia atunci când „tot Israelul” în sfârșit va avea parte de iertarea păcatelor. Aceasta va avea loc în ziua când Hristos va veni ca Eliberator și „va îndepărta nelegiuirile de la Iacov” (Romani 11.26). Abia sub noul legământ Dumnezeu nu Își „va mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 8.12). Răstignirea a avut loc potrivit cu Daniel 9.26 *înainte* de sfârșitul celei de-a 70-a săptămână-an, însă aceste făgăduințe se vor împlini conform cu Daniel 9.24 abia *după* sfârșitul celei de-a 70-a săptămână-an. De aceea argumentarea că păcatele au fost înlăturate la cruce și păcatele lor nu vor mai fi amintite nu se justifică.

⁷ Iudeii pregătesc deja uneltele pentru jertfă într-un templu viitor, vezi pe: http://www.templeinstitute.org/vessels_gallery.htm [2.7.2009].

18.5.3 „... pentru a ispăși nelegiuirea” respectiv a ierta

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru ... a ispăși nelegiuirea (Daniel 9.24c).

A fost iertată nelegiuirea Ierusalimului, atunci când Domnul a murit? Nu. A fost ea iertată 3,5 ani sau 7 ani mai târziu? Desigur nu. Chiar și după aceea vedem Ierusalimul împlinind cuvintele din Matei 22.6: „Iar ceilalți, punând mâna pe robii săi [de exemplu Ștefan și Pavel], s-au purtat rău cu ei și i-au omorât.” Pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor vedem că iudeii „umplu întotdeauna măsura păcatelor lor” (1 Tesaloniceni 2.16). Dacă nelegiuirile ar fi fost deja iertate, de ce atunci în anul 70 după Hristos a avut loc distrugerea Ierusalimului?

Marea zi a ispășirii pentru Israel va veni: atunci iertarea va deveni vizibilă și pentru poporul acesta (vezi § 22.15.2). Desigur astăzi nelegiuirea fiecărui iudeu, care crede în Mesia, este ispășită și iertată, însă în profeția lui Daniel nu este vorba în primul rând de fiecare persoană în parte, ci de o ispășire și iertare a păcatelor la nivel de națiune pe baza pocăinței poporului întreg (vezi și Zaharia 12.10-14).

18.5.4 „... pentru a aduce dreptatea eternă”

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru ... a aduce dreptatea eternă (Daniel 9.24d)

Baza juridică a tuturor binecuvântărilor a fost pusă prin lucrarea la cruce, dar este o rătăcire să gândești că dreptatea, despre care este vorba aici, ar fi *introdusă*. Cu privire la dreptate sunt trei lucruri remarcabile:

- Astăzi *harul domnește prin dreptate* (Romani 5.21). Harul poate fi arătat numai pentru că a fost pusă o bază dreaptă. Dar nu dreptatea domnește, ci harul.
- În timpul Împărăției de o mie de ani va *domni dreptatea*, când va răsări „soarele dreptății” (Maleahi 4.2). Ierusalimul va fi cunoscut ca „cetatea *dreptății*” (Isaia 1.26) Acesta este timpul când „locuitorii lumii vor învăța dreptatea” (Isaia 26.9; vezi și Psalm 9.8,9; 96.13; 110.2; Faptele Apostolilor 17.31; Evrei 1.8).
- În starea veșnică *dreptatea va locui* (2 Petru 3.13). Atunci ea nu va domni, deoarece în Împărăția de o mie de ani nu va mai fi împotrivire față de această dreptate.

Făgăduința „dreptății veșnice” nu s-a împlinit încă pentru poporul lui Daniel, chiar dacă baza pentru aceasta a fost pusă la cruce. Este de neînțeles, de ce comentatorii trec simplu pe lângă faptul că aici este vorba categoric de *poporul lui Daniel* (Daniel 9.24a).⁸ Această realitate este confirmată și de următoarele locuri din Biblie:

„De aceea zice Domnul Dumnezeu al oștirilor, Puternicul lui Israel: Ah, Mă voi ușura de potrivnicii Mei și Mă voi răzbuna pe vrăjmașii Mei. Și-Mi voi întoarce mâna împotriva ta și-ți voi curăți zgura ca și cu leșie, și-ți voi îndepărta tot plumbul. Și-i voi așeza din nou pe judecătorii tăi ca mai înainte și pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea te vei numi «Cetatea dreptății», «Oraș credincios»“. *Sionul va fi răscumpărat prin judecată*, și cei ai lui care se

⁸ Așa spune Gerhard Maier în R. Harmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 266. Și D. M. Lloyd-Jones dorește în *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 170 să aplice urmările celor 70 de săptămâni din acest capitol la modul general, cu toate că pasajul următor are iarăși în mod clar a face cu poporul Israel. Această argumentare nu se poate înțelege.

întorc, prin dreptate. Dar nimicirea va fi a celor răzvrățiți și a păcătoșilor laolaltă, și cei care-L părăsesc pe Domnul vor pieri.” (Isaia 1.24-28)

„„Iată, vin zile“, zice Domnul, „când îi voi ridica lui David o Odraslă dreaptă și va împărăți ca împărat și va lucra cu înțelepciune și va face judecată și dreptate în țară. În zilele Lui, Iuda va fi mântuit și *Israel* va locui în siguranță. Și acesta este Numele Lui, cu care Se va numi: «Domnul, Dreptatea noastră».”” (Ieremia 23.5,6).

18.5.5 „... a pecetlui viziunea și profeția”

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru ...a pecetlui viziunea și profeția (Daniel 9.24e).

Acest verset spune că după 70 de săptămâni-an se vor împlini toate făgăduințele care au fost date profeților în prorocie și viziuni. Prorociile care s-au referit la suferințele Domnului, s-au împlinit literalmente, însă nu toate prorociile despre gloria publică a Domnului (vezi Luca 24.26; 1 Petru 1.11) s-au împlinit. Când păcatele lui Israel vor fi ispășite, „se va deschide un izvor casei lui David și locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție”. Dumnezeu „va scoate din țară pe profeți”, și „profeții se vor rușina fiecare de viziunea lui, când vor profeți” (Zaharia 13.1,2,4). Toate profețiile (și cele despre gloria publică) se vor împlini, și nu va mai fi prilej pentru profeții noi. Din acest motiv orice altă profeție va fi numai minciună și trebuie să fie interzisă.

18.5.6 „... pentru a unge pe Sfânta Sfintelor”

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte pentru ...a unge pe Sfânta Sfintelor (Daniel 9.24f).

Aici este vorba literalmente de Locul Preasfânt, care va fi din nou construit. Acest Loc Preasfânt stă în contrast cu Locul sfânt distrus din versetul 26.

Unii au propus, că Hristos ar fi Sfânta Sfintelor,⁹ sau aici ar fi vorba de Biserică, deoarece ea este numită „Templul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3.16). Dar, așa cum am spus mai înainte, în locul acesta nu este vorba de Biserică, ci de poporul lui Daniel. (Vezi și § 7, unde dovedim că Biserica nu este subiectul profeției.)

Unii vor să vadă împlinirea locului acesta în chemarea Domnului pentru lucrare (vezi Luca 4.1) . Însă versetul spune categoric, că aceasta va trebui să aibă loc abia *după* a 70-a săptămână-an, când nelegiuirea va fi ispășită. În afară de aceasta Hristos a fost răstignit deja la sfârșitul celei de-a 69 săptămână-an, aceasta înseamnă, că chemarea a avut loc deja cu 3,5 ani mai înainte. De aceea este imposibil ca ea să fie în concordanță cu momentul descris de Daniel 9.24. Desigur *baza* pentru iertare și introducerea dreptății veșnice a fost pusă la cruce scurt după a 69-a săptămână-an, însă ea va trebui să intre în vigoare public abia *după* a 70-a săptămână-an pentru „poporul tău” (Daniel 9.24), poporul lui Daniel.

Templul recunoscut de Dumnezeu (vezi Ezechiel capitolele 40-48) va fi construit abia în timpul Împărăției de o mie de ani, și abia după aceea Locul Preasfânt poate fi uns. Această realitate dovedește că cel puțin nu toate cele șase binecuvântări, despre care este vorba în

⁹ Compară cu R. Hardmeier în *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 266.

profeția despre a 70-a săptămână-an, vor avea loc imediat (în ziua următoare) după a 70-a săptămână-an.

18.6 În orice caz este un interval

Ținând seama de aceste fapte, în orice caz toți cei care cred că distrugerea profețită a Ierusalimului și a Locului Preasfânt a avut deja loc în anul 70 după Hristos, ar trebui să recunoască că acest eveniment nu a avut loc imediat după răstignire (aproximativ în anul 33 după Hristos) și că *în orice caz* există un interval. S-a încheiat deja acest interval sau mai este încă deschis? Noi considerăm că acest interval *nu poate* fi încă încheiat, deoarece multe premise nu s-au împlinit încă și deoarece Israel „*n-a cunoscut timpul cercetării [sale]*” (Luca 19.44).

Unii consideră toate aceste premise prezentate în § 18.5 ca fiind într-adevăr împlinite, însă mai mult sau mai puțin trebuie să falsifice Sfânta Scriptură, căci ei pornesc de la premisa, că aceste locuri se împlinesc numai în sens figurat. Cum am amintit deja, este vorba de poporul Israel („Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra *poporului tău* ...”; Daniel 9.24). Unele afirmații s-ar putea *aplica* la timpul nostru, însă aceasta nu înseamnă, că aceste profeții s-ar fi *împlinit*. Desigur baza pentru „dreptatea veșnică” a fost pusă la cruce și aceasta a devenit binecuvântare pentru Biserică (Adunare), însă ea nu a venit încă peste „*poporul tău*” (Israel). Desigur nelegiuirile au fost ispășite, și anume pentru fiecare om dintre națiuni și din Israel care crede în Hristos și și-a mărturisit păcatele, însă „*poporului tău*”¹⁰ această ispășire nu i-a fost încă socotită, deoarece el nu și-a recunoscut încă vina și nu și-a mărturisit-o încă. Iudeii au atins punctul culminant al păcatelor lor atunci când L-au dus pe Hristos la cruce, dar și astăzi vedem aceeași respingere a lui Mesia, și păcatele lor încă „nu s-au sfârșit”. Desigur Hristos a fost uns și perdeaua a fost sfâșiată în Templu, dar Locul Preasfânt – noul Templu (Ezechiel 40-48) – nu a fost nici construit și nici uns.

Uneori se argumentează, că noi nu am fi consecvenți în interpretarea noastră: dacă cele 70 de săptămâni-an le subîmpărțim între săptămâna a 69-a și săptămâna a 70-a, deci presupunem un interval între ele, atunci ar trebui ca noi s-o facem și între a 7-a săptămână-an și următoarele 62 de săptămâni-an, între care de fapt nu există un interval. Suntem de acord că între a 7-a săptămână-an și următoarele 62 de săptămâni-an nu există un interval de timp, ceea ce nu surprinde: în fond primele 7 săptămâni-an din cartea Neemia joacă un rol așa de mare, că în comparație cu următoarele 62 de săptămâni-an ele primesc o importanță deosebită și de aceea în mod justificat pot fi numite separat.

Însă între a 69-a săptămână-an, aceasta înseamnă după răstignire, și cea de-a 70-a săptămână-an, aceasta înseamnă înainte de necazul cel mare, este o cu totul altă situație. Așa cum tocmai am dovedit mai înainte Scriptura descrie pe de o parte în Daniel 9.26 multe evenimente care trebuie să aibă loc *după* săptămâna a 69-a și *înainte* de săptămâna a 70-a. Pe de altă parte în mod deosebit evangheliile ne arată că după lepădarea lui Mesia de către poporul Israel a intervenit o situație, pe care vechii profeți nu au prorocit-o categoric. Israel „nu a cunoscut ziua cercetării [sale]” (Luca 19.44), și din această cauză la prima venire a Domnului nu a putut avea loc convertirea profețită a poporului Israel și instaurarea Împărăției păcii. Abia prin această situație deosebită (pe care o descriem mai detaliat în § 3) a devenit posibilă intercalarea timpului Bisericii (vezi § 16) în acest „interval” de timp.

¹⁰ „Poporul tău” este numărul deplin de credincioși, rămășița, care va rămâne după judecăți, când toți cei fără de Dumnezeu din Israel vor fi nimicivi. Rămășița reprezintă în cele din urmă „tot Israelul”.

Apostolul Pavel explică în epistolele sale „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.27), deci tot ce este în afara profețiilor numite în versetul 26 și trebuia să fie realizat în acest „interval”: revelarea unei taine, care a fost „ascunsă din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9; vezi § 10.5; vezi fig. 16 la sfârșitul § 18.7). După aceea Pavel explică cum Dumnezeu, cu toată respingerea lui Mesia la prima Sa venire, va ajunge la țelul Său cu poporul Israel (Romani 11.25-31; compară cu § 8.4.4). Deci cine vrea să afle deja din Daniel 9 ceva cu privire la „tot planul lui Dumnezeu” din acest interval, acela va căuta zadarnic, deoarece această taină nu era cunoscută în Vechiul Testament. Privind retrospectiv putem numai să fim uimiți, că Dumnezeu a găsit un moment, care nu se lovește cu scrierile profetice și că există chiar spațiu pentru această intercalare.

18.7 Este Hristos conducătorul care va veni? (Daniel 9.26,27)

26 Și, după cele șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimic și nu va avea nimic; și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș și sfârșitul ei va fi cu un potop; și până la sfârșit va fi război: pustiirile hotărâte. 27 Și el va întări un legământ cu cei mulți, o săptămână; și la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare; și pe aripa protectoare a urâciunilor va veni un pustiitor, până când nimicirea și ce este hotărât se vor vărsa asupra celei pustiite. (Daniel 9.26,27).

Unii vor aici să traducă altfel, și anume: legământul „pentru o săptămână”, să fie legământul „în timpul unei săptămâni”. Într-adevăr în textul original nu stă cuvântul „pentru”. Însă contextul nu permite o altă traducere. Căci cuvântul „o” este în ebraică un numeral și nu articol nehotărât, de aceea traducerea „în timpul” nu are avea nici un sens. În afară de aceasta în cazul unei astfel de traduceri se ajunge la probleme mari de explicare, căci ce înțeles ar trebui să aibă aici săptămâna.

Cine vrea să vadă pe Hristos în „conducătorul care va veni”, acela trebuie să explice de ce poporul conducătorului va distruge locașul sfânt. Căci prin „poporul conducătorului” ar trebui atunci să se înțeleagă iudeii. Din ce motiv ar trebui ei să distrugă locașul sfânt al lor? Dar dacă în poporul conducătorului, care trebuie să fie Hristos, nu se dorește să se vadă poporul Israel, ci romanii, care realmente în anul 70 după Hristos au distrus Templul, atunci se pune întrebarea: cum ajung romanii să aibă onoarea să fie denumiți „poporul conducătorului care va veni” (versetul 26)? În orice caz Scriptura nu vorbește niciodată în felul acesta despre națiuni, nici măcar atunci când Dumnezeu a folosit națiunile ca nua pentru poporul Său (Isaia 10.5; 45.1; Ieremia 5.15; 25.9; 43.10; Habacuc 1.6).

Unii vor să explice anularea jertfei de tăiere prin aceea că Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă și perdeaua Templului a fost sfâșiată și prin aceasta jertfele nu mai au nici o importanță. În felul acesta El ar fi făcut să „înceteze” jertfele.¹¹ Dacă ținem seama cât de exact s-au împlinit deja profețiile, atunci nu putem ajunge la nici o altă concluzie, decât că jertfele materiale vor înceta literalmente, și nu în vreun sens figurat vor înceta. Abia prin epistola către Evrei s-a făcut cunoscut iudeilor că ei trebuiau să se despartă de „tabăra” în care era încă valabilă această slujbă (vezi Evrei 13.13). Înainte ei au făcut mai departe cu credințioșie această slujbă conform rânduielilor lui Dumnezeu (vezi Faptele Apostolilor 21.20); chiar și Pavel a luat încă parte la slujba jertfelor (vezi Faptele Apostolilor 21.26).

În afară de aceasta, aceasta ar însemna că primii 3,5 ani ai celei de-a 70-a săptămână-an au fost deja încheiați cu crucea. Dar că următorii 3,5 ani nu puteau încă fi încheiați, ar trebui pe

¹¹ Compară D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 172; M. S. Wermechuk, *Söhne der Verheißung*, broșură, pag. 104.

baza Scripturii să se poată dovedi, cum se poate explica intervalul de aproape 2000 de ani între prima jumătate a săptămânii-an, primii 3,5 ani (care s-ar fi încheiat cu distrugerea Templului în anul 70 după Hristos) și a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an (scurt înainte de revenirea Domnului pe pământ). Ori acești ultimi 3,5 ani, care potrivit Scripturii sunt cei mai grei ani ai Necazului, durează deja de 2000 de ani?

Însă intervalul dintre a 69-a săptămână-an și a 70-a săptămână-an se lasă foarte bine explicat – vezi cele de mai înainte. Cu siguranță slujba Domnului nu la întâmplare a durat exact 3,5 ani, și cu siguranță nu la întâmplare la exact 3,5 ani a adus o jertfă, prin care a putut avea loc ispășirea pentru lume. Satan ca maimuțoi al lui Dumnezeu dimpotrivă va interzice jertfa după 3,5 ani și va promova pedeapsa cu moartea la adorarea chipului despotului mondial roman care va veni („conducătorul care va veni”), respectiv că va trebui primit semnul lui. Dacă lumea îndeplinește aceste cerințe și prin aceasta se pune de partea lui satan, ea se va face potrivită pentru judecata finală, deoarece ea nu a vrut ispășirea făcută de jertfa lui Isus Hristos.

O altă problemă, dacă în conducător se vrea văzut Hristos, rezultă în versetul 27b la „aripa protectoare a urâciunilor”. Deoarece este de neimaginat că Hristos protejează o urâciune, aceasta ar trebui s-o facă o altă persoană. În afară de aceasta, fără ca pentru aceasta în text să se facă chiar și cea mai mică aluzie, trebuie să fie o perioadă de timp de mai mult de 1900 de ani între versetul 27a (momentul încetării jertfei odată cu moartea lui Hristos) și 27b (protejarea urâciunii).¹² Căci potrivit cu Matei 24.15 această urâciune în mod clar va fi instaurată în viitor și este scurt înainte de venirea Domnului. Dar dacă în conducător nu se vede Hristos, ci domnitorul mondial roman, se rezolvă toate greutățile. Potrivit cu versetul 25 Hristos este Conducătorul care a venit deja și a fost înlăturat, și domnitorul mondial roman este conducătorul care va veni conform versetului 26.

În locul acesta vrem să îndreptăm atenția la contextul cărții Daniel în întreaga Sfânta Scriptură. În Daniel 7.19-26 sunt rostite profeții despre imperiul roman (fiara a patra), care „era, dar nu este, și va veni” (Apocalipsa 17.8b), care sunt pe deplin în concordanță cu conducătorul care va veni din Daniel 9.27: „Și el va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt ... și va gândi să schimbe timpurile hotărâte și legea; și ei vor fi dați în mâna lui până la *un timp și timpuri și o jumătate de timp*.” Instrumentul în mâna conducătorului care va veni, domnitorul mondial roman, va fi a doua „fiară care se ridică din pământ” (Apocalipsa 13.11) sau, așa cum îl numește 2 Tesaloniceni 2.3, „omul păcatului”.

Dacă ținem seama de toate aceste locuri din Scriptură, nu este greu să vedem în conducătorul care va veni din Daniel 9 pe domnitorul imperiului roman restaurat, căci o astfel de persoană este anunțată în multe alte locuri. Daniel 7.25 explică clar, că acest om urmărește „să schimbe timpurile și legea”, aceasta înseamnă „să facă să înceteze jertfa de mâncare și darul de mâncare” (Daniel 9.27). Domnul Isus a atenționat deja poporul Său cu cuvintele: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni *un altul*, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.43). Realmente conducătorul care va veni va încheia un legământ „cu cei mulți” – cu mulțimea necredincioasă a poporului iudeu -, însă ei își vor da seama prea târziu că era „un legământ cu moartea” (Isaia 28.15). Era grav să-L respingi pe Domnul Isus la prima Sa venire, dar va aduce cu sine o judecată și mai îngrozitoare să primești pe antihrist și să intri în legământ cu domnitorul mondial roman. Sfânta Scriptură nu ne lasă în neclaritate în privința aceasta.

¹² Chiar și preteriștii, după părerea cărora profețiile referitoare la timpul din urmă s-au împlinit deja și Împărăția păcii a început deja, au nevoie de aproape 40 de ani din anul 33 după Hristos până la anul 70 după Hristos, dacă ei în chipul lui Titus înțeleg „protectorul urâciunii”.

Deci noi pornim de la faptul că după răpirea Bisericii Israel va avea iarăși un Templu¹³ și acțiunile de aducere a jertfelor vor reîncepe. Realmente aceasta corespunde așteptărilor unui iudeu ortodox din zilele de astăzi. Probabil aceasta va surprinde pe cineva, însă contextul din Daniel 9.24-27 arată foarte clar aceasta. Căci Daniel descrie în primul rând un timp în care cetatea Ierusalim va fi iarăși reclădită (ceea ce este descris în cartea Neemia). După aceea în țară nu se va reîntoarce pacea, așa cum este dorită și așteptată de popor; nu, Daniel profetește, că după săptămâna a 69-a Locul Sfânt va fi din nou distrus (ceea ce a avut loc în anul 70 după Hristos). Odată cu distrugerea Templului nu mai era posibil serviciul jertfelor. După aceea peste poporul lui Daniel va trebui să vină până la sfârșit „război, pustiirile hotărâte” (Daniel 9.26). Aceasta s-a confirmat mereu în istorie într-un mod barbar.

În mod surprinzător citim în versetul 27 că în săptămâna-an care mai rămâne jertfa de mâncare și darul de mâncare vor înceta. Aceasta este ciudat, deoarece locașul sfânt a fost deja distrus în anul 70 după Hristos. Singura posibilitate pentru a rezolva această greutate constă în presupunerea că după distrugerea locașului sfânt după a 69-a săptămână-an, locașul sfânt va fi reconstruit iarăși în viitor. Atunci jertfele nu vor înceta pentru că locașul sfânt va fi distrus din nou, ci pentru că „urâciunea” (Daniel 9.27; compară cu Matei 24.15: „urâciunea pustiirii”), „chipul fiarei” (Apocalipsa 13.14,15), va fi ridicată în Templu.

Prin aceasta următoarele devin clare: în timpul din urmă în primul rând va exista în Israel un Templu, și în al doilea rând iudeii vor începe din nou cu serviciul jertfelor, căci altfel nu va putea să înceteze darul și jertfa de mâncare prin conducătorul care va veni. La mijlocul ultimei săptămână-an toate relicele creștinismului și ale serviciului divin iudaic cu jertfele lui vor fi înlocuite cu închinarea la triada răului: domnitorul mondial roman, anticristul și satan. La această idolatrie îngrozitoare Dumnezeu va răspunde prin aceea că El trimite un pustiitor, care va pustii Israelul. Acest pustiitor îl întâlnim în alte locuri din Scriptură ca asirianul sau ca împăratul nordului (vezi Isaia 10; 14; Daniel 11).

După această judecată Domnul Isus va reveni și poporul Său va ieși curățit din aceste judecăți; ei vor privi „la Acela, pe care L-au străpuns” (Zaharia 12.10), și ei „vor fi un dar de bună voie în ziua puterii [Sale]” (Psalm 110.3). Binecuvântarea înșesită din Daniel 9.24 se va împlini: (1) fărădelegea va înceta; (2) se va pune capăt păcatelor; (3) nelegiuirea va fi ispășită; (4) va fi introdusă o dreptate veșnică; (6) un locaș sfânt va fi construit și uns. Prin aceasta toate (5) viziunile și profețiile vor fi pecetluite, căci binecuvântarea deplină se va împlini pentru poporul lui Daniel în noul legământ. În sfârșit Domnului Isus I se va aduce onoare – chiar și pe pământul actual blestemat -, care nu I s-a adus la prima Sa venire. Atunci tot pământul „va fi plin de gloria Sa” (Isaia 6.3).

Suntem noi din aceia care „iubesc arătarea Lui” (2 Timotei 4.8)? Ne bucurăm noi de timpul când Domnul Isus va domni aici pe pământ ca Împărat mare și minunat? Să ne bucurăm de gloria Sa și să uităm pentru un moment că noi vom avea chiar parte împreună cu El de această glorie! Atunci va începe timpul despre care vorbește Psalmul 45.6-9.¹⁴

¹³ Un Templu este necesar chiar și numai din cauză că omul păcatului se va așeza în Templu și își va revendica dreptul la adorare divină (vezi 2 Tesaloniceni 2.3,4).

¹⁴ „Tronul Tău, Dumnezeule, este în vecii vecilor; sceptra împărăției Tale este un sceptra de dreptate. Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi. Toate veșmintele Tale sunt smirnă, aloe și casie; din palate de fildeș Te-au înveselit instrumente cu coarde. Fiice de împărați sunt printre doamnele Tale de onoare; împărăteasa stă la dreapta Ta în aur de Ofir.” (Psalm 45.6-9).

Versetele următoare vrem să le aplicăm cu totul personal la noi, căci Unsul acesta este nu numai Împăratul lui Israel, El este și Domnul nostru: „Ascultă, fiică, și vezi și pleacă-ți urechea; și uită pe poporul tău și casa tatălui tău; și Împăratul îți va dori frumusețea; pentru că este Domnul tău, adoră-L!” (Psalm 45.10,11). Probabil atunci vom fi și noi conduși la adorarea pe care o aduce psalmistul, care putea spune: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale: de aceea Dumnezeu Te-a binecuvântat pentru totdeauna” (Psalm 45.2).

Aici prezentăm încă o dată derularea evenimentelor în ansamblu:

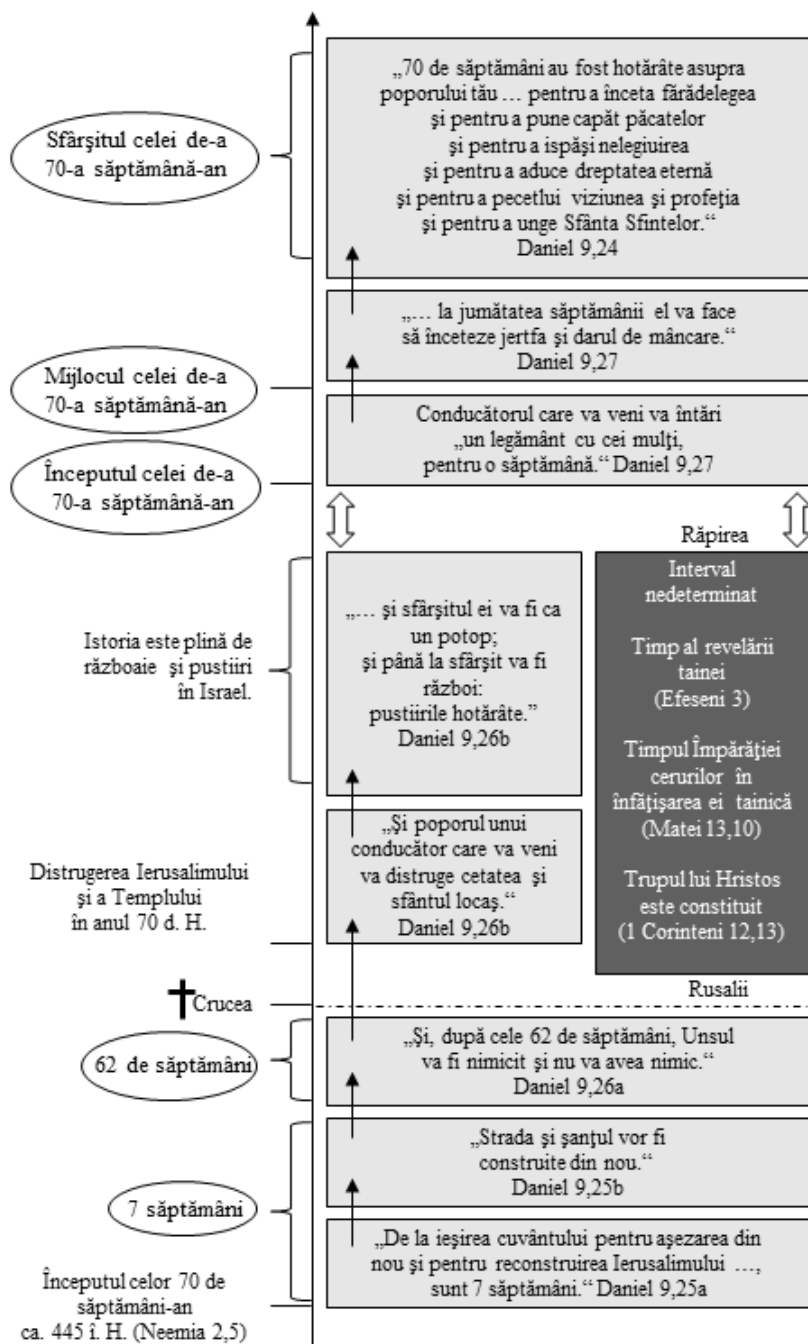

Fig. 16 Privire de ansamblu Daniel 9.24-27